

עוֹלָה לְהַתְנַהֵג וּלְהַסְתַּכֵּל שׁוֹר
 אֶל פְּנֵי אָדָם. עוֹלָה שֵׁם אֶחָד
 מִתְעַטֵּר מִחֻקֵּק בְּסוּד שֶׁל שְׁנֵי
 גּוֹנִים, וְהוּא א"ל. אִז חוֹזֵר
 לְאַחֹר, וְהַכֶּסֶף חוֹקֵק וְגוֹלְף
 אוֹתוֹ, וְנִרְשָׁם לְהַתְנַהֵג בְּסוּד
 הַשֵּׁם הַזֶּה.

עוֹלָה לְהַתְנַהֵג וּלְהַסְתַּכֵּל נֶשֶׁר
 אֶל פְּנֵי הָאָדָם. עוֹלָה שֵׁם אַחֵר,
 מִתְעַטֵּר מִחֻקֵּק בְּסוּד שֶׁל שְׁנֵי
 פְּנִים גּוֹנִים לְהִיּוֹת מוֹאֵר וְלַעֲלוֹת
 בְּעֵלְיָה בְּעֵטוֹר שֶׁלֹּמְעֵלָה, וְהוּא
 גְּדוּל. אִז חוֹזֵר לְאַחֹר, וְהַכֶּסֶף
 חוֹקֵק וְגוֹלְף אוֹתוֹ, וְנִרְשָׁם
 לְהַתְנַהֵג בְּסוּד הַשֵּׁם הַזֶּה.

עוֹלָה לְהַתְנַהֵג וּלְהַסְתַּכֵּל אֲרִיָּה
 אֶל פְּנֵי אָדָם. עוֹלָה שֵׁם אַחֵר
 מִתְעַטֵּר מִחֻקֵּק בְּסוּד שֶׁל שְׁנֵי
 פְּנִים גּוֹנִים לְהַתְחַזֵּק וּלְהַתִּישֵׁר
 בְּתַקְפָּה, וְהוּא גְבוּר. אִז חוֹזֵר
 לְאַחֹר, וְהַכֶּסֶף חוֹקֵק וְגוֹלְף
 אוֹתוֹ, וְנִרְשָׁם לְהַתְנַהֵג בְּסוּד
 הַשֵּׁם הַזֶּה.

אֲדָם מְסַתְּפֵל בְּכֻלָּם, וְכֻלָּם
 עוֹלִים וּמְסַתְּפִלִים בּוֹ. אִז כָּלָם
 הַצְּטִירוּ בְּחֻקֵּיכֶם בְּצִיּוּר זֶה
 בְּסוּד שֵׁם אֶחָד שֶׁנִּקְרָא נוֹרָא. וְאִז
 כְּתוּב עֲלֵיהֶם (יחזקאל א) וְדַמּוֹת
 פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם. כָּלָם כְּלוּלִים
 בְּדַמּוֹת הַזֶּה. וְהַדַּמּוֹת הַזֶּה כּוֹלֵלֶת
 אוֹתָם.

וְעַל סוּד זֶה נִקְרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא (נחמיה ט) הָאֵל הַגְּדוֹל הַגְּבוּר
 וְהַנּוֹרָא. שְׁתֵּרֵי הַשְּׁמוֹת הַזֵּלוּ
 חֻקֵּיכֶם הֵם לְמַעַלָּה בְּסוּד
 הַמְּרַכְּבָה הַעֲלִיּוֹנָה, כְּלוּלָה
 בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהו"ה, שֶׁהוּא
 הַשֵּׁם שְׁכּוֹלֵל הַכֹּל. דְּמִיּוֹת הָאֵלָה
 מִחֻקּוֹת וּגְלוּפּוֹת בְּכֶסֶף, וְהַכֶּסֶף
 חוֹקֵק מְרַקֵּם בָּהֶם, אֶחָד לְיָמִין
 וְאֶחָד לְשְׂמָאל וְאֶחָד לְפָנִים
 וְאֶחָד לְאַחֹר, רְשׁוּם בְּאַרְבַּעַת
 צְדָדֵי הָעוֹלָם.

הַכֶּסֶף, כִּשְׁהוּא עוֹלָה, רְשׁוּם

סְלִיֵק לְאַתְנַהֵג וּלְאַסְתַּכֵּלָא שׁוֹר לְאַנְפֵי
 אָדָם. סְלִיֵק שְׂמָא חַד מִתְעַטֵּרָא
 מִחֻקֵּקָא בְּרִזָּא דְתִרִין גּוֹנִין וְאִיהוּ א"ל. כְּדִין
 אַתְהִידֵר לְאַחֹרָא וְכוּרְסִיָּה חֻקֵּיק וְגַלִּיף לִיה.

וְאַתְרִשִׁים לְאַתְנַהֵגָא בְּרִזָּא דְשְׂמָא דָא.

סְלִיֵק לְאַתְנַהֵג וּלְאַסְתַּכֵּלָא נֶשֶׁר לְאַנְפֵי
 אָדָם. סְלִיֵק שְׂמָא אַחְרָא מִתְעַטֵּרָא
 מִחֻקֵּקָא בְּרִזָּא דְתִרִין אַנְפִין גּוֹנִין לְאַתְנַהֵרָא
 וּלְאַסְתַּכֵּלָא בְּסְלִיקוּ בְּעֵטוֹרָא דְלְעִילָא וְאִיהוּ
 גְּדוּל. כְּדִין אַתְהִידֵר לְאַחֹרָא וְכוּרְסִיָּה חֻקֵּיק
 וְגַלִּיף לִיה וְאַתְרִשִׁים לְאַתְנַהֵגָא בְּרִזָּא דְשְׂמָא
 דָא.

סְלִיֵק לְאַתְנַהֵג וּלְאַסְתַּכֵּלָא אֲרִיָּה לְאַנְפֵי
 אָדָם. סְלִיֵק שְׂמָא אַחְרָא מִתְעַטֵּרָא
 מִחֻקֵּקָא בְּרִזָּא דְתִרִין אַנְפִין גּוֹנִין
 לְאַתְתַּקְפָּא וּלְאַתִּישֵׁרָא בְּתוּקְפָּא וְאִיהוּ גְבוּר.
 כְּדִין אַתְהִידֵר לְאַחֹרָא וְכוּרְסִיָּה חֻקֵּיק וְגַלִּיף
 לִיה וְאַתְרִשִׁים לְאַתְנַהֵגָא בְּרִזָּא דְשְׂמָא דָא.

אֲדָם אַסְתַּכֵּל בְּכֻלָּהוּ וְכֻלָּהוּ סְלִיקִין
 וּמְסַתְּפִלִין בֵּיה. כְּדִין כְּלָהוּ אַצְטִיירוּ
 בְּגְלוּפִיָּיהוּ בְּצִיּוּרָא דָא בְּרִזָּא דְשְׂמָא חַד
 דְאַקְרִי נוֹרָא. וְכְדִין כְּתִיב עֲלֵיהוּ (יחזקאל א)
 וְדַמּוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם, כְּלָהוּ כְּלִילִין בְּהַאי
 דִּיוּקְנָא. וְהַאי דִּיוּקְנָא כְּלִיל לִוָן.

וְעַל רִזָּא דָא אַקְרִי קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא (נחמיה ט)
 הָאֵל הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. דְּהָא שְׂמָהֵן
 אֲלִין גְּלִפִין אַנוּן לְעִיל (לְעִילָא) בְּרִזָּא דְרִתִּיכָא
 עֲלָאָה, כְּלִילָא בְּאַרְבַּע אַתְוּוֹן יְהו"ה דְאִיהוּ
 שְׂמָא דְכְּלִיל כְּלָא. דִּיוּקְנִין אֲלִין מִחֻקֵּקוֹן
 גְּלִיפִין בְּכוּרְסִיָּא. וְכוּרְסִיָּא גְּלִיפָא מְרַקְמָא
 כְּהוּ חַד לְיָמִינָא וְחַד לְשְׂמָאֲלָא וְחַד לְקָמָא
 וְחַד לְאַחֹרָא רְשִׁימָא בְּאַרְבַּע סְטִרִין דְעֲלָמָא.
 בְּרִסְיָא כַּד סְלִיקָא רְשִׁימָא בְּאַרְבַּע דִּיוּקְנִין

בארבע הדמיות הללו. ארבעה השמות העליונים הללו לוקחים את הפסא הזה, והפסא נכלל בהם, עד שלוקח ולוקט נפשות וענוגים של פסופים. כיון שלוקח ולוקט אותם ענוגים וכסופים, יורד מלא כמו עץ שמלא ענפים לכל צד ומלא פרות. כיון שהוא יורד, יוצאים ארבע הדמיות הללו מצירים בציריהם חקוקים מאירים נוצצים מלהטים, והם זורעים זרע על העולם, ואז נקרא עשב מזריע זרע, העשב שהם זורעים זרע על העולם.

כיון שיוצאת דמות אדם שפוללת כל הדמיות, אז כתוב עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ. לא מוציא זרע אלא לתועלת, דוקא על הארץ אשר זרעו בו. מכאן שאין רשות לבן אדם להוציא זרע ממנו לבטלה. החציר [סוד] של פאן אינו מזריע זרע, ולכן התבטל ולא עומד בקיומו כמו האחרים האלה, שאין לו דמות להצטיר ולהחקק בדמות וציר כלל. אלא נראים ולא נראים. כל אותם שלא הצטירו בציר ודמות, אין להם קיום. עומדים לפי שעה ונאכלים באש אוכלת אש, וחוזרים כמו קדם וכן בכל יום.

כן אדם למטה יש לו דמות וציר, ואינו בקיום כמו של אלה שלמעלה. ציר ודמות שלמעלה מצטירים בציריהם כמו שהיו בלי מלבוש אחר להצטיר, ולכן הם בקיום תמיד. הציר של אדם למטה, מצטירים בציריהם במלבוש ולא בגון אחר. ולכן עומדים בקיום של זמן ועדן, ובכל לילה ולילה מתפשט רוח מהמלבוש הזה ועולה [למעלה]. ואותה אש אוכלת, אוכלת אותו. ואחר כך חוזרים כמו מקדם

אליו, אליו ארבע שמהן עליון נטליו להאי כרסויא, וכרסויא אתכליל בהו עד דנקטא ולקטא נפשין וענוגין דכסופין. כיון דנקטא ולקטא אנון ענוגין וכסופין, נחתא מלייא, פאילנא דמלייא ענפין לכל סטר ומלי אבין (איבין). כיון דנחתתי (דנחתתי) נפקי אליו ארבע דיוקנין מצטיירין בציריהו גליפן מנהרין נציצין מלהטין. ואנון זרעין זרעא על עלמא, כדין אתקרי, עשב מזריע זרע, עשב דאנון זרעין זרעא על עלמא.

נפקא (כיון) דיוקנא דאדם דכליל כל דיוקנין. כדין פתיב עץ פרי עושה פרי למינו. אשר זרעו בו על הארץ. לא אפיק זרעא אלא לתועלתא. על הארץ אשר זרעו בו דייקא. מכאן דלית רשו לבר נש לאפקא זרעא מניה לבטלא. חציר (נ"א דשא) (דשא) דהכא לאו איהו מזריע זרע. ובגין כך אתבטל ולא קיימא בקיומא כהני אחרנין, דלית ליה דיוקנא לאצטיירא ולא תגלפא בדיוקנא וצירא כלל. אלא אתחזון ולא אתחזון. כל אנון דלא אצטיירו בצירא ודיוקנא לית לון קיומא. קיימי לפום שעתא ואתאכילו באשא דאכלא אשא ומהדרין כמדלקדמין וכן בכל יומא. בר נש לתתא אית ליה דיוקנא וצירא, ולא איהו בקיומא כגוונא דהני דלעילא. צירא ודיוקנא דלעיל (דלעילא). מצטיירין בציריהו כמה דהויין בלא מלבושא אחרא לאצטיירא. ובגין כך אנון בקיומא תדיר. צירא דאדם לתתא מצטיירין בציריהו במלבושא ולא כגוונא (כגוונא) אחרא, ובגין כך